

Arrest

nr. 118 337 van 4 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X handelend als wettelijke vertegenwoordiger van X, van Chinese nationaliteit, op 8 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 26 september 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GAUDISSABOIS, die *loco* advocaat N. VAN LAEKEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 december 2010 legt de moeder van verzoekende partij een verklaring van wettelijke samenwoning af met dhr. H.C.C.

Op 5 mei 2011 dient de moeder van verzoekende partij een aanvraag in voor het verkrijgen van de verblijfskaart van een familielid van een EU-burger, als partner in een duurzame relatie met dhr. H.C.C.

Op 19 oktober 2011 dient verzoekende partij een aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een EU-burger, als bloedverwant in neergaande lijn van dhr. H.C.C.

Op 24 november 2011 is de moeder van verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 10 november 2016.

Op 17 februari 2012 neemt de gemachtigde van de burgemeester te Dendermonde voor verzoekende partij een beslissing tot terugbrenging en een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Op 15 mei 2013 dient verzoekende partij opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van H.C.C.

Op 26 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), ter kennis gebracht op 11 oktober 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.05.2013 werd ingediend door:

Naam: L.

Voorna(a)m(en): C. K.

Nationaliteit: Chinese

Geboortedatum: (...)2002

Geboorteplaats: Hong Kong

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. '

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, dhr. H.C., stiefvader van betrokkene, worden de volgende documenten voorgelegd:

- een arbeidsovereenkomst dd. 03.04.2012 van onbepaalde duur voor deeltijdse tewerkstelling (22u/week)

- loonfiches (april 2012 - april 2013) waaruit blijkt dat de referentiepersoon in deze periode een gemiddeld maandelijks inkomen had van € 930,61

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, hij beschikt niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aangezien de armoederisicogrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de referentiepersoon voor hem alleen al onder deze armoederisicogrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel de referentiepersoon als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel de referentiepersoon als betrokkene het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Er worden tevens documenten voorgelegd mbt het inkomen van mevr. L. P., moeder van betrokkene.

Echter, er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische referentiepersoon die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene."

Op 11 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de burgemeester een bevel tot terugbrenging. Deze beslissing is niet aangevochten in onderhavig beroep.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

"De heer H. C. C., stiefvader van verzoeker, is de Belgisch referentiepersoon die zich wenst te laten vervoegen.

De heer H. voldoet wel degelijk aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om in aanmerking te komen voor een gezinshereniging met de stiefkinderen (in tegenstelling tot wat men beslist heeft dd. 26.09.2013) :

- *de bloed- of aanverwantschap of het partnerschap met de burger van de Unie of met de Zwitserse onderdaan wordt bewezen door middel van de verklaring van wettelijke samenwoning tussen de heer H. en de moeder van verzoeker, mevrouw L. P.. Bovendien is er een aangifte van huwelijk ingediend.*
- *voldoende huisvesting*
- *stabiele en toereikende bestaansmiddelen*

Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

De dienst vreemdelingenzaken is van mening dat de heer H., stiefvader van verzoeker, over onvoldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Men stelt dat het inkomen van de heer H. onder de armoederisicogrens ligt en dat het inkomen, rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, veel te laag is om een minimum aan waardigheid voor zowel de heer H. zelf als voor verzoeker te garanderen. Men stelt dan ook, ten onrechte, dat de heer H. het risico loopt ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. '

(De inkomensgrens van 120% leefloon is ook te hoog en strijdig met de rechtspraak van het Hof van Justitie (arrest Chakroun 4 maart 2010, nr. C-578/08). Bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan 100% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste' zouden voldoende moeten zijn.)

Men heeft in de beslissing dd. 26.09.2013 geen rekening gehouden met de volledige financiële toestand van de heer H..

Naast zijn inkomen uit arbeid (stuk 9), beschikt hij ook over een eigendom in Brugge ter waarde van 360.000,00 EUR. Deze verhuurt hij aan 1050,00 EUR per maand (stuk 4).

Naast zijn arbeidsinkomen geniet de heer H. dus ook nog huurinkomsten.

Bovendien beschikt de heer H. ook over een eigendom in Hong Kong (stuk 6).

Indien al deze inkomsten samen worden aanzien, beschikt de heer H. wel degelijk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De heer H. kan met dergelijk inkomen wel degelijk voorzien in een menswaardig bestaan voor zowel zichzelf als verzoeker.

Bovendien werkt mevrouw L. ook deeltijds, waardoor ze financieel ook kan bijspringen (stukken 16 en 17).

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Voor het overige voldoet de heer H. aan alle voorwaarden voorzien in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, zoals ook blijkt uit de bestreden beslissing. Deze beslissing stelt dat enkel niet voldaan is aan de voorwaarde m.b.t. stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert verwerende partij het volgende:

"Verweerder laat gelden dat het door verzoekende partij ingediende beroep onontvankelijk is.

Op grond van artikel 39/69, § 1, van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting van de feiten en de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (Rv.St., nr. 138.590, 17 december 2004; Rv.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v. St., nr. 135.618, 1 oktober 2006).

Immers, de Raad van State heeft er reeds herhaaldelijk op gewezen dat het wettelijk of reglementair voorschrift luidens hetwelk het beroep bij een administratief rechtscollege gemotiveerd moet zijn, van substantiële aard is (zie o.m. R.v.St., nr. 3199, 4.3.1954, Belgische Staat/Hos ; Rv.St., nr. 8323, 6.1.1961, Belgische Staat/ Javaux ; H. LENAERTS : Administratieve rechtscolleges, Adm.Lex., nr. 91, p. 48 ; Les Nouvelles: Le Conseil d'Etat, nr. 1763, p. 605).

De niet-naleving van deze vereiste heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (Rv.St., nr. 4934, 7.2.56, Kosinsky; Rv.St., nr. 7521, 6.1.1960, Verboomen).

Deze niet-ontvankelijkheid moet het rechtscollege desnoods ambtshalve vaststellen, daar de ontvankelijkheid van een beroep bij een rechtscollege de openbare orde aanbelangt.

De rechter zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een niet regelmatig aangebracht beroep ten gronde behandelen.

De verzoekende partij blijft in casu in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een (ontvankelijk) middel.

Nochtans moet het voorwerp van het beroep of van de aanvraag op straffe van niet ontvankelijkheid - want anders kan het contradictoir debat niet aanvangen - nauwkeurig worden aangegeven en moeten de feiten en de middelen waarop het beroep of de aanvraag berust, worden uiteengezet (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002,1080).

De verweerder is van oordeel dat het middel van de verzoekende partij niet voldoende duidelijk is omschreven en dat het voorgaande toe laat te stellen dat het enig middel van verzoekende partij, in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

De verweerder is derhalve de mening toegedaan dat het schorsings- en annulatieberoep van de verzoekende partij derhalve niet ontvankelijk is.

Het is dan ook louter in subsidiaire orde dat verweerder ingaat op de kritiek die verzoekende partij uit in haar verzoekschrift.

Dhr H. zou volgens verzoekende partij wel degelijk over voldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikken. De gemachtigde zou bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening gehouden hebben met de volledige financiële toestand van dhr. H., de referentiepersoon.

Hij zou over een eigendom in Brugge beschikken ter waarde van 360.00,00 EUR die hij zou verhuren aan 1050,00 EUR per maand. Daarnaast zou dhr. H. over een eigendom in Hong Kong beschikken. Indien al deze inkomsten samen zouden worden aanzien, zou dhr. H. wel degelijk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikken.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. '

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, dhr. H. C., stiefvader van betrokkene, worden de volgende documenten voorgelegd:

- een arbeidsovereenkomst dd 03.04.2012 van onbepaalde duur voor deeltijdse tewerkstelling (22u/week)

- loonfiches (april 2012 - april 2013) waaruit blijkt dat de referentiepersoon in deze periode een gemiddeld maandelijks inkomen had van € 930,61

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, hij beschikt niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aangezien de armoederisicogrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de referentiepersoon voor hem alleen al onder deze armoederisicogrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel de referentiepersoon als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel de referentiepersoon als betrokkene het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Er worden tevens documenten voorgelegd m.b.t. het inkomen van mevr. L.P., moeder van betrokkene.

Echter, er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische referentiepersoon die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

(vetschrift toegevoegd)

Verweerder merkt vooreerst op dat de gemachtigde alle documenten die verzoekende partij heeft overgemaakt n.a.v. de aanvraag in overweging heeft genomen. Op basis van deze stukken heeft de

gemachtigde geheel terecht geoordeeld dat dhr. H. niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Het gegeven dat dhr. H. eigenaar zou zijn van twee woningen was niet aan de gemachtigde ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met deze gegevens, die pas in het kader van onderhavige procedure worden voorgelegd.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v. V nr. 509, 29juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Verzoekende partij voert tevens aan dat mevr. L. deeltijds zou werken waardoor ze financieel zou kunnen bijspringen. Verweerder verwijst naar hetgeen dienomtrent reeds door de gemachtigde werd gesteld in de bestreden beslissing, met name dat hiermee geen rekening gehouden kan worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen aangezien de Belgische referentiepersoon die zich wenst te laten vervoegen, dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Verweerder besluit dat de gemachtigde geheel terecht heeft geoordeeld dat aan verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken en die tijd werden overgemaakt, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, en voor het overige ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3 In de mate dat de verwerende partij van mening is dat het enige middel onontvankelijk is aangezien het in rechte onvoldoende is onderbouwd, merkt de Raad op dat de verwerende partij in haar nota zelf een middel in de uiteenzetting van de verzoekende partij onderscheidt en erin geslaagd is deze vrij omstandig te beantwoorden en dat de verzoekende partij wel degelijk een rechtsregel aanduidt, met name de materiële motiveringsplicht, waar zij stelt een middel aan te voeren "*tegen de motivatie van de bestreden beslissing*".

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

In casu heeft verzoekende partij die minderjarig is, een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend *in functie* van haar Belgische stiefvader en Chinese moeder.

Zij kan, overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet, slechts een verblijfsrecht van meer dan drie maanden laten gelden indien zij ten laste is van deze ascendenten en deze tevens voldoen aan de vereisten die gesteld worden in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, wat inhoudt dat zij dienen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, een behoorlijke huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor henzelf en hun familieleden dekt.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

(...).

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, met name de Belgische stiefvader ontoereikend zijn. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing vast dat uit de documenten voorgelegd door de referentiepersoon, met name een arbeidsovereenkomst voor deeltijdse tewerkstelling en loonfiches van april 2012 tot april 2013 blijkt dat de referentiepersoon een gemiddeld maandelijks inkomen had van € 930,61. Dit inkomen ligt onder de armoederisicogrens.

Verzoekende partij betwist het voormeld motief en meent dat geen rekening is gehouden met de volledige financiële toestand van de referentiepersoon. Zo beschikt betrokkene naast zijn inkomen uit arbeid ook over huurinkomsten van een eigendom in Brugge die hij verhuurt aan 1.050 EUR per maand. Bovendien beschikt de referentiepersoon over een eigendom in Hong Kong. Ten slotte verwijst verzoekende partij naar de deeltijdse tewerkstelling van haar moeder.

Op 15 mei 2013 dient verzoekende partij een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger. Verzoekende partij wordt met een schrijven van 24 mei 2013 door de verwerende partij uitgenodigd om vóór 15 juni 2013 de nodige documenten in te dienen betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemeente Merelbeke op 15 maart 2013 een loonfiche voor februari 2013 van de referentiepersoon en van de moeder van verzoekende partij heeft overgemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris. Op 12 april 2013 is een geregistreerd huurcontract overgemaakt. Op 17 april 2013 heeft de gemeente Merelbeke, naast tal van andere documenten een verhuurovereenkomst tussen de referentiepersoon en een derde persoon van een handelspand te Brugge met een maandelijks verhuurprijs van 1.050 EUR overgemaakt. Op 14 mei 2013 heeft verzoekende partij bijkomend een aanslagbiljet inzake de onroerende voorheffing van het pand te Brugge ingediend.

Verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen dat aan de gemachtigde niet ter kennis is gebracht dat de referentiepersoon eigenaar zou zijn van twee woningen. Verwerende partij kan worden gevolgd waar zij meent dat de gemachtigde geen kennis had van een eigendom in Hong Kong, nu uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat deze eigendom ter kennis is gebracht aan de gemachtigde van de staatssecretaris. Evenwel blijkt uit de stukken van het dossier dat de gemachtigde wel degelijk kennis had van een eigendom te Brugge en de maandelijks verhuurprijs *a rato* van 1.050 EUR. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er rekening is gehouden met deze inkomsten van de referentiepersoon, die, gelet op het bedrag van de maandelijks huurprijs, kunnen aantonen dat het inkomen van de referentiepersoon boven de armoederisicogrens zou kunnen liggen. Verzoekende partij toont aldus aan dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de volledige financiële toestand van de referentiepersoon, waarvan zij kennis had. De bestreden beslissing is genomen op

grond van onjuiste gegevens en op kennelijk onredelijke wijze. De schending van de motiveringsplicht is aangetoond.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige onderdelen in het onderzochte middel (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 26 september 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN